

רע"פ 848/20 - יעקב בן יששכר, גניה אריאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 848/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשים: 1. יעקב בן יששכר
2. גניה אריאל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפמ"ק 40146-07-19 מיום 15.12.2019 שניתן על ידי כבוד השופט א' הימן

בשם המבקשים: בעצמם

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (כב' השופט א' הימן) בעפמ"ק 40146-07-19 מיום 15.12.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקשים על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב (כב' השופט ד' סעדון) בתיק 6324-06-19.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 24.6.2018 נרשמה הודעת קנס לרכב בבעלותה של המבקשת 2 (להלן: המבקשת), בגין עבירה

עמוד 1

בניגוד לחוק עזר לתל אביב - יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983. בקשה שהגיש המבקש 1 (להלן: המבקש) ביום 3.6.2019, להארכת מועד להישפט ולהסב את הודעת הקנס כך שתירשם על שמו - נדחתה, משנקבע כי רק המבקשת רשאית להגיש את הבקשה. בעקבות זאת, ביום 5.6.2019 פנתה המבקשת להתיר לה להישפט באיחור לצורך הסבת הודעת הקנס כך שתירשם על שם המבקש. ביום 14.7.2019 דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את הבקשה בקבעו כי לא עלה בידי המבקשת לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, ומשכך, אין להתיר לה להישפט באיחור, וכי עצם הטענה לפיה אחר עבר את העבירה, אינה מצדיקה את הארכת המועד להישפט וממילא, נעדרת ביסוס.

ערעור שהגישה המבקשת על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים לבית המשפט המחוזי, נדחה ביום 15.12.2019. בפתח דבריו קבע בית המשפט כי אין למבקש כל מעמד משפטי וכי הוא אינו צד לערעור. בית המשפט סמך ידיו על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, תוך שעמד על כך כי גם בנימוקי הערעור לא טענה המבקשת כי לא קיבלה את הודעת הקנס מסיבות שאינן תלויות בה כנדרש בחוק, וכי קביעתו של בית המשפט לעניינים מקומיים כי חזקת המסירה לא נסתרה, היא קביעה עובדתית שאין להתערב בה. משסבר בית המשפט כי הערעור שהוגש חסר בסיס, השית על המבקשת הוצאות משפט בסך 1,500 ש"ח.

נימוקי הבקשה

2. המבקשת סבורה כי הערכאות קמא שגו משדחו את טענתה לפיה למשיבה היתה מחויבות להמציא אישור מסירה, כמו גם את טענתה כי לא עשתה שימוש ברכב. עוד מלינה המבקשת על כך שבית המשפט נמנע מלקבל טענותיה באשר לאכיפה בררנית, ועל כך שקבע כי אין למבקש מעמד כצד לערעור. לסיום נטען, כי לבית המשפט המחוזי לא היתה כל עילה לחיובה של המבקשת בהוצאות משפט.

דין והכרעה

3. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 817/20 ברגמן נ' עיריית תל אביב (18.3.2020)), (להלן: עניין ברגמן)). בענייננו, הבקשה עוסקת כל כולה בעניינה הפרטי של המבקשת, ואינה עומדת באחת מהעילות המצדיקות התערבותו של בית משפט זה.

בענייננו, ולגופו של עניין, אין שחר לטענתה של המבקשת באשר למחויבות המשיבה להמציא את אישור מסירת הדוח משזו, כפי שציין בית המשפט המחוזי, נכללה במסגרת נספחי המשיבה בהליך שהתנהל בבית המשפט לעניינים מקומיים. מקובלת עליי אפוא קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה משלא הוכח כי המבקש הוא שנהג ברכב, אין להידרש לטענות הנוגעות להודעת הקנס, וממילא, טענות אלו נטענו בעלמא ונעדרות כל ביסוס. כך, גם קביעת הערכאות קמא כי המבקש נעדר מעמד, בדין יסודה. אשר לסוגיית חיוב המבקשת בהוצאות, נדרשתי לכך בעניין ברגמן ולא מצאתי כי נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לחייב את המבקשת בהוצאות משפט.

4. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"טבאדרהתש"פ (25.3.2020).

ש ו פ ט
